ÄÄSYKE

Mattilanniemen ykköslehti 3/81

4 mk

ÄRSYKE 3/81

SISÄLLYSLUETTELO

3 Pääkirjoitus
5 Metodologisen katatonian kritiikki
6 Kilpailu lukijoille: jatkokertomus
7 Ne. Tiedättehän te.
Ekaluokkalaiset esittäytyvät.
21 SPOL ry:n kuulumisia
23 Leningrad 21.09.1981
28 Todellisuuden kasvot
31 Psykologikoulutusta uudistetaan lahden takana
35 Nyt on aika
39 Ikävä kesää
40 Mitä sitten

Tämän lehden tekoon osallistuivat:

Arto Julkunen, Jukka Kaartinen, Elina Kala, Arja Kettunen, Arto Leppänen, Vesa Nevalainen (vastaava), Pauli Niemi, Eero Rantasila, Jaana Rantasuo, Tuuli Ronkainen, Sirkku Rosenberg, Anne Räty, Tarja-Sisko Saastamoinen, Sirpa Villberg, ykköset

KIITOKSET KAIKILLE!

VIELÄKIN VESA...

Eli "Elin senkin päivän" ote päiväkirjastani

OSA I: "NUUTUNUT MIES"

Nuutunut, mutta ihan miellyttävän näköinen miehenalku istuu puuvaunussa, viimeisenkin tunneli on ohi. Tuntuu, kuin kesän pimeydestä olisi sukeltanut syksyn valoisaan Jyväskylään, siis ristiriitaisuuksiin.

+++

OSA II: 1. NÄKY JYVÄSKYLÄSTÄ:
Kissa Mattilanniemen ikkunalaudalla. HUOKAUS.

+++

OSA III: SYVÄLLINEN KESKUSTELU ITSENSÄ KANSSA

-Ei, Vesa, vielkö jaksat?
+ Näköjään. Minä jo luulin..
- Muutenkin kuin napista kissoista? Muistatko, kun keväällä päätit unohtaa kaiken tämän kesäksi?
+ Muistan,kuomaseni. Oainistuinkin jotenkin, kun oli elämässä muutakin murehdittavaa.
- Mutta nyt? Muistatko, kuinka olit keväällä väsynyt, kiroilit?
+ Muistan. Mutta enpä osaakaan unohtaa tätä kaikkea.
- Miksi sinä sitten väsyit?
+ Enhän minä ollut ainoa.. Se kapina, se nyt vaan tuntui niin toivottomalta.
- MIKSI?
+ Kyllä he kuuntelevan tuntuivat, mutta hajamielisesti. Mutta kun ne vaativat selviä konkreettisia ehdotuksia, täydellistä listaa, niin mistäs me ? Meillähän oli ja on vain tunne, että monta asiaa on väärin.
- Mutta olihan teillä KRAVUO, ajatuksia...
+ HÖH! Ympyrää ne ajatukset pyörivät, paskanjauhantaakin siinä oli mukana roppakaupalla, "pitäs tehä,pitäs tehä", ja sitten taas ne samat litaniat!
-Totta puhut, totta! (Tässä nitroja,hyvä ystävä). Ja muistatko, minne ne alun hurmahenget katosivat?
+ Me vai ne? Krhm.

-Tuota...joo. Mutta, siis jäljelle jäivät ne, jotka yläensäkin, ne ihanat ahkeran empaattiset puurtajat, jotka aina tekevät kaiken, muiden vain tyytyessä taputtamaan päälaelle. (JK: Muistatko, miten helppo syyskokouksessa tulevaisuudessa on heitä kritisoida?)

+ Luovutammeko? Mitä teemme?

-Jotain. Kuoliko oppari? Välillä tunnen ymmärtäväni jotain.

+ Hei, tuossa lukee "JYVÄSKYLÄ" . Mennään ulos!

OSA IV. MAALARILINJALLE?

Nuhraantunut mies astuu ulos, nuuhkii ilmaa, katsoo kuin kotiaan. Koti! Koti maailman melussa, jalat pöydällä. Kapinallinen nuori kotinaan, vanhan opin poikana. Mitä? Jatkanko tätä, lähdenkö kysymään ammattikoulunmaalarilinjanperuutuspaikkojasusirajalle? Ostanko perunapellon jossa kasvattaa sipulia? ..Ja koko kaupunki, kuin kämmenellä, otanko sinut, otanko kylmät syystuulesi ja tuutt-tuut- autosi? Otanko????

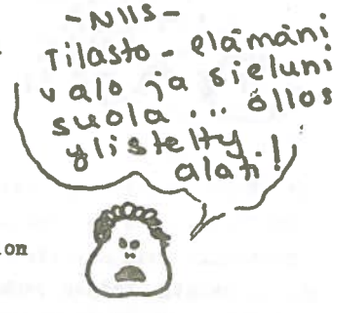

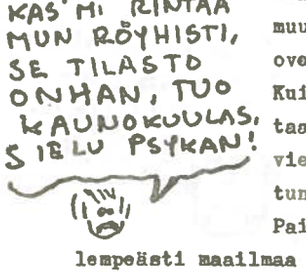

Menossa pizzeriaan miettimään, yli kadun, muutama mutka..ei näy tuttuja. Pizzerian ovella, tarjoilijat: "TERVETULOA, TERVETULOA!" Kuin se ikuinen tuhlaajapoika. Jalkaa kolottaa. Silmäluomessa on kosketen pilkku. Ei vielä enempää; sopivasti, eipähän näy muille, tunteepahan itse elävänsä.

Paistuvan pizzan tuoksu nenässä kutittaa lempeästi maailmaa ystävällisesti katsovan nuhraantuneen nuorenmiehen nenää... Otan sinut, Jyväskylä, otan!

+++

J.K. JATKOT PUUSEESSÄ SUSIRAJALLA+ OSAALLISTUJAT: MINÄ

Pohdiskelen teorian ja käytännön suhdetta: Jos opettelisi shakkia ja ekat vuodet lukisi vain teoriakirjoja, se tympäisisi. Jos vain pelaisi, se tuskin kehittäisi. Mutta pelin kömmähdysten jälkeen ja ohessa opetettu teoria auttaisi vertaamaan pelin aikana itse kehittelemiään teorioita todellisuuteen. Em.

Piirsi Vesa

METODOLOGISEN KATATONIAN KRITIIKKI

Carl Jung: " Kaikki riippuu ihmisestä ja vähän tai ei ollenkaan metodista, joka on ainoastaan tie, jonka ihminen on valinnut, jotta hänen toimintansa voisi olla hänen luontonsa todellista ilmausta."

Kiirastuleni kulmakiveksi muodostuneet tilastotieteen opinnot saivat minut taas avaamaan turhautuneisuutteni syöverit ja kirjoittamaan seuraavan mietelmän:

Psykologian lähtökohta tulee olla ihminen. Myös tutkimuksen lähtökohdan tulee olla ihminen sekä ihmisen asettamat kysymykset. Se millaisia kysymyksiä esitämme vaikuttaa olennaisesti siihen millaisia metodeja meidän tulee käyttää. Tällä hetkellä opetus on kiepsahtanut tässä suhteessa nurinpäin: opettelemme ensin tilastolliset "latistusmenetelmät" ja sen jälkeen alamme tutkia erilaisia kysymyksiä. Oppimamme erittäin yksityiskohtaiset ja yksipuoliset menetelmät eivät voi olla vaikuttamatta tapaamme sitten suhtautua tutkimuskohteeseemme - ihmiseen.

Siis kun nykyisin meitä opetetaan etsimään mittareille ja metodeille ongelma niin jäjestyksen tulisi olla päinvastoin: kysymyksen ehdot määräävät metodit. Tällä hetkellä tutkimus ei nouse tarpeeksi opiskelijan itsenäisen ongelmanasettelun myötä vaan hänet melko raààsti pakotetaan omaksumaan tutkimukselle lähtökohdat, jotka eivät ole tarpeeksi itsenäisesti valittu ja löydetty.

Seurauksena tästä vääristyneestä tutkimus- ja opiskelukäytännöstä on ollut psykologian jähmettyminen. Jokainen, joka lukee tutkimusraportteja ja tuloksia voi huomata, että useimmat niistä eivät kurottaudu olennaiseen eivätkä vastaa elämänkäytännön vaatimuksia, vaan pyörivät jossakin kummallisessa tieteellisessä tyhjiötilassa. Juuri psykologian vieraantuminen elämänkäytännöstä on hyvin huolestuttava ilmiö. Lattea tutkija on myös lattea psykologi. Jos psykologi ei ole oppinut asettamaan kysymyksiä, miten hän voi niihin vastata?

Psykologiaa vaivaa Suomessa näköalattomuus ja tieteellinen "kovuus". Yksi syy tähän on varmasti filosofisen otteen puuttuminen. Filosofia voisi antaa psykologialle vähän pehmeyttä, jota

siltä puuttuu. Ehkä psykologia erotettiin liian aikaisin äidistään (filosofia). Seurauksena on tullut tunteeton aikuinen. Psykologia tarvitsee apua ennenkuin sen jäykkyys kehittyy katatoniaksi.

Kapina jatkukoon: sähköshokkeja tarvitaan yhä.

Arto Leppänen

KILPAILU LUKIJOILLE

Heipähei kaikki lapsukaiset! Tällä kertaa Ärsykkeellä onkin tarjolla jotakin aivan uutta ja ennenkuulumatonta. Lehdessämme alkaa nimittäin henkeäsalpaava jännityskertomus psykologista nimeltä Kalle, joka aloittaa seikkailunsa alusta, mutta jatkosta emme uskalla luvata mitään, sillä jokainen lehtemme lukija saa osallistua Kallen jatkoseikkailujen kirjoittamiseen. Eli kynä rohkeasti käteen ja juttuehdotus lehdelle. Onnellista voittajaa odottaa upea Ärsyke-pipo sekä hengentuotteen saaminen painettavaksi! (Kolmesta piposta saat erikoispalkinnon) Ja näin aluksi...

Olipa kerran - tai ainakin väitämme, että oli -, itse asiassa on luultavaa, että oli mies nimeltä Kalle. Häntä ei missään nimessä saa sekoittaa muihin samannimisiin henkilöihin, sillä Kalle oli viisas. Hän oli psykologi.

Elämä oli kohdellut häntä kaltoin, mutta niin teemme mekin. Ellei väittää -ilmaisua olisi jo käytetty, väittäisimme, että hän meni eräänä kauniina syysaamuna metsään. Metsässä satoi. Läheisellä pellolla myös. Kalle ajatteli, että onpas kuivaa. Äkkiä läheisestä pusikosta kuului kuiskaus: "lopetetaan psykologia, lopetetaan psykologia". Välittömästi Kalle...

NE. TIEDÄTTEHÄN TE.

Olen Kiurun Kaarina, 20-vuotias tyttölapsi Varkaudesta, siltojen ja A.Ahlström Oy:n kaupungista läheltä Savon sydäntä. Viime vuoden pakersin vaihtelevalla menestyksellä proviisorin koulutusohjelmalla Kuopion korkeakoulussa, nyt aloitan psykologian opintoja tositarkoituksella (eli en ota kuuleviin korviinikaan kyselyjä siitä, mihin aion ensi keväänä pyrkiä).

Harrastan erilaisia asioita - en kuitenkaan urheilullisia, enkä musiikillisiakaan kuuten kuin passiivisena kuuntelijana. Tilanteesta riippuen olen puhelias tai hiljainen, tunnollinen tai huolimaton, herttainen tai keljumainen. Loppujen lopuksi kai kuitenkin ihan tavallinen?

Nimeni on Minna Kallio ja olen vaaleahiuksinen, n. 160 senttinen tyttö Oulusta. Synnyin Haminassa 1962 ja perheeseeni kuuluu vanhempieni lisäksi 2 nuorempaa veljeä - unohtamatta tietenkään paria kymmentä akvaariokalaa. Muutimme pian syntymäni jälkeen Helsinkiin ja sieltä Ouluun juuri ennenkuin aloitin koulunkäynnin ja Oulussa olemmekin asuneet nyt yli 12 vuotta. Kirjoitin tänä keväänä ylioppilaaksi ja tuherrettuani koko sateisen kesän pääsykoekirjojen parissa onnistuin pääsemään Jyväskylän yliopistoon. Vapaa-aikani olen kuluttanut sotilaskotityöhön, posliininmaalaukseen ja liikuntavammaisten lasten koululla toimimiseen. Loput vapaa-ajasta onkin kulunut seurustelun ja ystävien parissa - pizzeriassa, seurahuoneella tai elokuvissa.

Olen 20-vuotias Raila alias "Riley" Kokko Pohjanmaalta, lähemmin Teuvalta.

Lakeus on ollut tähänastisen elämäni päänäyttämö, mutta siirtyminen tähän Jyväskylän mäkiseen maisemaan on tuntunut pelkästään mukavalta.

Sain valkoisen lakin keväällä -80 ja sen jälkeen olen läpikäynyt mitä erilaisimpia, kasvattavia työkokemuksia. Olen työskennellyt mm. lahden toisella puolella vanhainkodissa; täällä Suomessa: mielisairaalassa, hammaslääkäreillä, sairaalassa ja puutarhalla.

Kaiken kaikkiaan muistelen välivuottani tyytyväisyydellä. Mottonani oli 'AINA VALMIS' eli otin työtä vastaan aina kun sitä tarjottiin ja siksipä vuoteni on ollutkin melko rönsyilevä; uusia ihmisiä ja paikkoja täynnä.

Psykologia alkoi kiinnostaa lukiovuosina - vähitellen- pieninä murusina. Elämänurana se tuntui vielä kaukaiselta, mutta kuitenkin mielenkiintoiselta lähestymistavalta kohti ihmistä. Välivuosi vahvisti ajatuksiani ja tänä keväänä en osannut paljon muuta ajatellakaan kuin - psykologia ja - Jyväskylä.

On melko vaikeata ruveta itseään tarkemmin analysoimaan, enkä aio siihen tässä ryhtyäkään. Joka tapauksessa pidän itseäni melko liikunnallisena - ja yleensä liikkuvana. Runot ovat minulle tärkeitä ja mietiskelyhetket tyypillinen osa arkipäivääni.

Lyhyesti sanoisin:

"Minä olen minä enkä kukaan muu..."

Risto Puutio

Vuonna -62 minusta tuli minä. Siitä lähtien olen ollut sitä, milloin enemmän milloin vähemmän. Huomattuani pian syntymäni jälkeen, että tässä maailmassa pärjää kunhan vain osaa rääkyä ja aukoa suutaan sopivalla hetkellä olen tämän tiedon siivittämänä ja ihmiselle luontaisen itsekkyyden avulla kasvanut nykyiseksi minäksi. Sellaista on ollut elämä.

Paljon on tapahtunutkin. Matkallani täksi minäksi olen lähes yhtä monta kertaa kaatunut kuin kompastunut. Olenpa jaloillenikin aina könynnyt. Monien pyörteiden kautta olen tässä nyt. Olen tullut tilanteeseen jossa joudun kysymään: miten katson maailmaa? Ovatko silmäni muuttuneet tähänastisen taipaleeni aikana vai katsonko ympärilleni samoilla silmillä joilla tiirailin kehdostani jo parikymmentä vuotta sitten? Aikaa etsiä tähän vastausta on loppuelämäni, josta ensimmäinen päivä on tänään.

Raili Pesonen

Kortepohjan tornitalon ylimmästä kerroksesta näkyy ruskan levittäytyminen tänne pohjukkaan. Aika sanoa hyvästit kesälle ja aloittaa uusi vaihe elämässä!

Kuulostaa jotenkin liian juhlalliselta ja hienolta ja haluaisi taas muistaa sanatarkasti mitä H.Hesse kirjoitti vaiheista. En muista.

Jyväskylä. Joku tuli eilen illalla linja-autoasemalla selittämään, ettei tämä ole enää mikään kylä. Kuulemma suurkaupunki. Kun ei ole peltojakaan, eikä jyviä. Siskon kanssa vain kohteliaasti naureskeltiin. Taisi olla äijä päissään.

Minusta tuli kertaheitolla jyväskyläläinen. Tämä on mielenkiintoista. Niinkuin minäkin olisin jotenkin muuttunut kun vaihdoin paikkakuntaa.

Kaikki on uutta ja jännittävää niinkuin katselisi suurennuslasilla kaikenlaisia yksityiskohtia; aistisi tunnelmia ja tilanteita jollain kahdeksannella aistilla, joka oli joutunut hukkaan siellä edellisessä paikassa. Oli jo ehtinyt tottua ja turtua kaikkeen.

Tallustellessani verkkaan täältä Kortepohjukaata kohti yliopistoa mietiskelen, että tietääköhän nämä Jyväskylän opiskelijat, kuinka heillä on hieno kaupunki ja yliopisto. Lämminhenkinen ja kotoisa.

Merita Pitkänen

- abi -81
- paljasjalkainen jyväskyläläinen
- harrastaa:
  - kirjallisuutta (sai juuri loppuun Joenpellon 4-logian ja oli ihastunut)
  - musiikkia (soittaa ja laulaa kuorossa, kuuntelee hämystä gregoriaaniseen josta edelleen joskus tarpeen vaatiessa jopa rokkapilliin)

. matkustelua

. opettelee paraikaa tennistä

- pitää erityisesti:

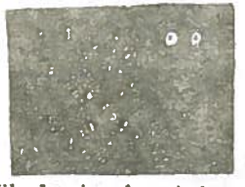

. meriurheilusta (yökalasta ja -tuksesta, vesihiihdosta ym.)

. keskusteluista ja ajatuksista

- joskus vähän:

. villi

Jaakko Hakulinen

Olen syntynyt -62. Suoritin yo-kirjoitukset viime keväänä. Nuoruuteni olen uhrannut epä-älyllisiin harrastuksiin (uinti, vesipalloilu). Nyt sitten päätin aloittaa pääni käytön ja rupesin opiskelemaan. Olen myös erittäin kiinnostunut Jyväskylän tarjoamista runsaista vapaa-ajanviettomahdollisuuksista. Olen kotoisin Kuopiosta.

Kerätnen Jukka, kotoisin Kestilästä, maalta. Sai valkolakin Muhoksella 1980. Aloitti akateemiset opintonsa Oulussa seuraavana syksynä luonnontieteellisessä tiedekunnassa. Koki keväällä syvän motivaatio- ja identiteettikriisin. Löysi valon. Opiskelee psykologiaa Jyväskylässä.

Henk.tiedot:

nimi: Anne Marjaana Lyytinen

ikä: 19

kotikunta: Sulkava

Pääas. harrastukset: valokuvaus, käsityöt, lukeminen, yrttien keräily, piirrustelu, metsissä samoilu, pullojen keräily etc.

Motto:"...onnea kaikki eletty, vaikka se polttaisi tulena!..."

Nimeni on Susanna Pääkkönen, ikää pian 21 vuotta, kotoisin Ruokolahdelta Itä-Suomesta. Olen kirjoittanut -79 ja aloittanut biologian opiskelun täällä Jyväskylässä samana vuonna, mutta jonka olen nyt ymmärrettävistä syistä jättänyt kesken. Harrastuksiini kuuluvat ratsastus sekä jazz- ja moderni tanssi, talvella olen yrittänyt harrastaa slalomia vaihtelevalla menestyksellä. Kuulun Suomen Luonnonsuojeluliittoon sekä pidän teatterista, elokuvista, Agatha Christien kirjoista, leipomisesta, kirjeitten kirjoittelusta, kasvisruoasta sekä takkatulesta ja sen lämmöstä.

Tapio Ikonen

OLEN ERILAINEN NUORI PART 9787

by Annelli Hepakka:

katsellessani noita surullisia, ymmärtäviä silmiä tulin vakuuttuneeksi: ihminen se sekin on, vaikkei uskois.

TAPIO KERTOO: Alussa minun oli vaikea tottua ajatukseen itsekkin, mutta nyt jotkut ystävänikin näyttävät hyväksyvän sen. Sukulaiset ja muut on nyt oma lukunsa mutta minähän teen mitä haluan, perkele! Olkaa nyt ennakkoluulottomia hyvät ihmiset, hyväksykää meidät kaikki kaikesta huolimatta ihmisinä mitä nyt jotkut ekonomit sun muut on vähä eri juttu. Psykiatri ei sano mitään, mutta Lemmy antaa vanhan ystävän objektiivisen ja syvällisen arvion sankaristamme!

LIITE: Tämä suoraselkäinen, jumalaapelkäväinen urheilijanuorukainen sai kutsun - ja pakkasi reppunsa jättäen usvaisen suohetteen, jolla vanhan äitimuorin torppa on ollut vuodesta 1837. Vaivoja säästämättä pitkospuita myöten reppu selässä taapertaen saapui hän Jyväskylän yliopiston C-rakennuksen eteen 1.9. Herran vuonna 1981.

Suonraivaajan perintötekijöiden ja korpiseutujen jylhyyden muovaama ihmotyyppi kävi kiinni yleisiin rientoihin. Stimulus, Sadankomitea, Rauhanpuolustajat, Siviilipalvelusmiesliitto, Rentukka, Ilokivi, Leena, Rauni, Johanna, Ulla, Alko, SA INT, SKP ja monet muut objektit ovat saaneet tuta tämän metsäseutujen kuninkaan Tapion pitkäjänteisen toiminnan höystettynä huomattomalla alkukantaisella suoraviivaisuudella (=brutaa-

lilla pieteetin puutteella) ja havaita toiminnan jumalaiset hedelmät, jotka ovat koituvia meidän kaikkien yhteiseksi hyväksi. Kekkonen makaa henkitoreissaan - kansa etsii, mutta vääriä mieheiä!
Taistelkaa Tapion tukena!

PS.Tätä miestä ei todellakaan tarvitse markkinoida sanoin, jo pelkkä ulkoasu tekee sen.

Observoinnin tuloksena todetaan seuraavaa: kh. S on toisinaanajatteleva inhimillistynyt eläin. Laiska (sateen sattuessa vallankumous peruutetaan) ja itsepäinen. Uteliaalla tuulellakääntää asiat ylösalaisin hähdäkseen mitä niiden alla on tai penkoo ihmisten sieluja. Luulee ihmisten kävelevän n. metrin päässä elämästä ja leikittelee tämän vuoksi ajoilla heidän puolestaan olosuhteita vastaan. Kannattaa itsenäisyyttä ja henkistä vapautta. On etsiskellyt itseään eri paikoista vaihtelevalla menestyksellä.

Ei siedä teeskentelyä, ohrahelmipuuroa ja vuokraisäntänsä maalaamia tauluja, Allerginen kissoille ja joskus elämälle. Taipumuksia luonnossa kuljeskeluun ja yksinkertaisiin huvituksiin.

Sanoo tulevansa väljämetästä eriöiden 1. sakastien maailmaan. Nyttemmin painelee yliopistolla arkilogiikan pedaalia yrittäen samalla maalata itsensä psykologiseen nurkkaan. Omien sanojensa mukaan "puuta vasten puhuu ja kävellä kalittaa".

kh Senja Salo, 18

Syvempää analyysia saa os. Taulumäentie 1

Kun tulin ensimmäisen kerran Jyväskylän yliopistoon v.-78 (kertaus on opintojen äitiä) lukemaan erityispedagogiikkaa, olin onnellisen tietämätön omasta MBD-oireyhtymästäni, puhumattakaan latenteista primaalisista defenssimekanismeistani. Opin luokittelemaan ihmisiä erilaisiin poikkeavuuskategorioihin, mutta hämmästykseksèni en saanut kahtakaan "tapausta" samaan luokkaan. Jokaisella ihmisellä on oma tarinansa kerrottavanaan. Jokainen ihminen on jollain lailla kaunis. Haluaisin oppia semmoista, että antaisin kaikenlaisten ihmisten hengittää.

Ihmismielenkiinnossani olen tutustunut kovin monenlaisiin ihmisiin, sukeltanut heidän todellisuuteensa liiankin rajusti. Avoimuus on johtanut kriisiin: itseään ei voi jakaa määrättömästi. En kannata henkistäkään prostituutiota (vrt. Godard:Elää elämänsä). Olin viikonloppuna hyvien ystävien kanssa mökillä ja ajattelin suolla ja metsissä kävellessämme: tämä on lepoa.

Näissä mietteissä elämää ihmettelee

Lakan Johanna

Perita Siipiläinen, vuosimallia #62(sama kuin automme ja hyväksi havaittu). Olen Porista kotoisin, pistäydyin välillä 13:ksi vuodeksi Hesassa ja palasin Porin pieniin ympyröihin. Harrastukseni pyörivät musiikin ympärillä, laulan ja vähän pimputtelen pianoa, mutten voi taidoillani tehvastella. Pidän tanssimisesta (erityten tangosta korva suussa jne) ja on noloa, kun täällä ei ole esim. "katettua lavaa". Tai ei ainakaan kyselyjeni perusteella ole. Jos tiedät toisin, tule kertomaan!

Olen Ulla Laakkonen. Kotipaikkani on Oulu, joka tuntuu kyllä melko karulta kaupungilta Jyväskylän rinnalla. Olen 19-vuotias, joskin ulkonäöllliset seikat tavallisesti antavat aiheen arvioida minut n. 15-vuotiaaksi (se on joskus huvittavaakin). Viime keväänä ähertelin ylioppilaaksi. Sen jälkeen olin lastentarhassa harjoittelijana 3 pitkää kuukautta ja siellä yritin opetella mm. olemaan loputtoman kärsivällinen.

Joskus olen harrastanut musiikkia (pianonsoittoa ja laulua), mutta se ja moni muukin asia on jäänyt taka-alalle jo ajanpuutteenkin vuoksi. Viime vuosina on vapaa-ajastani osa kulunut lasten kanssa mm. seurakunnan kerhojen ja leirienkin ohjaajana. Paljon aikaa vievät kuitenkin kaverit ja kaikki se, mitä siihen liittyy. Nyt täällä Jyväskylässä aion ihan aluksi vähän neuloa, jumppailla ja välillä opiskellakin.

+++

"Älä täytä elämääsi vuosilla, vaan täytä vuodet elämällä"

Tuo lause merkitsee minulle paljon ja on yksi syy siihen, miksi olen täällä.

Tulen Porin läheltä pienestä kunnasta Nakkilasta (nimi ei liity mitenkään makkaratehtaisiin tai nakkikioskeihin). Vaikka olenkin elänyt jäyhässä Länsi-Suomessa, omaan aimo annoksen energiaa, tarmoa ja pirteyttä. Osaan olla surullinenkin, kun sille päälle satun.

Urheilen. Lentopallo, hölkkä, luistelu ja jazztanssi ovat lempilajeja-

ni. Soittelen pianoa ja kitaraa.

Osaan olla lapsellinen, sillä joskus hulluttelen aivan liikaa.

En pelkää vastuuta, enkä pelkää olla rohkea.

Rakastan isän vanhoja paitoja, syysiltoja ja punertavia vaahteranlehtiä.

Haluan elämältä kaikkea, mitä se voi antaa: elämänviisautta, vaikeuksia, surua ja rakkautta.

Uskon Jumalaan ja luotan Häneen jokapäiväisessä elämässni.

Tarja Roninmäeltä

Ja minä olen Rintalan Mirja ja tulen tänne Ähtäristä(joo, siellä on se eläinpuisto). Varmin tuntomerkki: valkoinen -toistaiseksi- kassi olkapäällä. Olen 20 täyttänyt vaikka joskus ihmettelen, voiko se olla mahdollista. Kesällä tein hurskaan päätöksen alkaa käyttäytyä arvokkaasti, mutta hyvät ystävät tekivät parhaansa jotten onnistuisi (en muuten onnistunut - onneksi!). Kirjoitin keväällä -80 ja haaveilin psykologian lukemisesta. No, sanotaan, että ihmisen pahin rahgaistus ovat toteutuneet toiveet...

Muuten, pidän kovasti tunnelmallisesta musiikista, hyvistä kirjoista, sateessa kävelemisestä, ihmisten katselemisesta, jäätelöstä ja meriros-vorahoista(viimeksimainittuja kuluu varmasti kilokaupalla kunhan tentit alkavat).

Kirjoittelen paljon kirjeitä, ja kuten tästäkin sepustuksestä voi päätellä, kirjeeni ovat täynnä sulkumerkkejä ja muita sivuhuomautuksia. Kahden viikon luentomuistiinpanojen teon jälkeen käsialani on vain alkanut kummasti pelkistyä.

Asustelen Minna Canthin kadulla yliopiston tuntumassa, poiketa saa ilman kutsua.

Minä, Anita Rintala, olen se tyttö Vaasata (från Vasa), joka Ei kuitenkaan ole svenskspråkig - monien keskisuomalaisten suureksi ihmetykseksi.

Iältäni mä oon siinä vaiheessa, jossa 80:n lätkä on just arkistoitu

takaikkunalta muiden muistojen tomuiseen joukkoon. Jyväskylään mua vetää paitsi psykologia, myös se, että mä viihdyn täällä hyvin. Vaasasta mä kaipaan vaan ruotsinkielistä radiokanavaa (sitä kaipaa yks sun toinenkin, lat.huom.) ja raikasta suolantuoksua mereltä. (Ja tietysti kymmentä muuta asiaa!)

Harrastuksiakin on: aina kirjallisuudesta koe-eläinten suojeluun. Luonne on sellainen kuin soveltuvuuskokeista läpi päästetyillä olla sopii: rauhallinen, elämänmyönteinen...(no niin, ainakin voi toivoa).

Lisätietoja antaa se Pohjantytöllä (=fillarilla=polkupyörällä) huristava psyk.vo., joka sekoittaa Kauppakadun liikenteen. Se olen minä.

Oranen, Veli Mikko; vaitelias mies Savosta. Ostaa,myy, vaihtaa ja välittää mm. savustettuja muikkuja ja hyllypaperilla päällystettyjä pahvilaatikoita

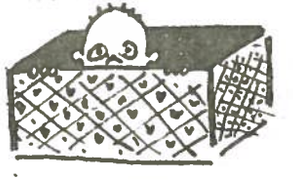

Empä olekaan aikaisemmin kirjoittanut elämäkertaani (varttitunnissa!), joten tämä perinteinen noviisien tapa on minulle hyvin mielenkiintoinen kokemus. Opin kuulussa, että suoraan asiaan (1. in medias res) on usein paras kirjoitelman aloitustapa, joten sen pitemmittä puheittä:

Olen kajaanilainen ja naisihminen ja ylioppilas ja 19-vuotias ja n. 162 cm pitkä ja aika painava. Ja minulla on ruskea tukka ja harmaat silmät ja siniset farkut ja yl. jonkinlainen puserokin sekä takki + huivi (jossa on rauhanmerkki) + hansikkaat + kengät. Ja jos joskus tavataan niin tervehdin ujosti, mutta se ei haittaa mitään, koska pohjimmiltani olen ihan ystävällismielinen. Ja minä harrastan vaikka mitä, tai sitten en yhtään mitään (ihan miten milloinkin sattuu).

Kunnioittavin terveisin Riitta Nortala

Jaana Turunen

No minä olen nyt niitä tullilaboratorion testaamia ja Väestöliiton suosittelemia syksyn uutuuksia. Ennen putkahtamistani tänne Korkeimpaan Tieteellisen ajattelun kehtoon olen epätieteellisen ajattelun- ja toiminnankaudellani tehnyt yhtä sun toista tai kolmatta enemmän tai vähemmän legendaarista: näytelmiä, muotinäytöksiä, naismusiikkia parhaimmillaan yhtyeessä Warma, Warma & Warma - aina Warmana vappuna, alakulttuurilehden toimitusta mm.

No tätä kaikkea ehdin touhuta syntisessä pääkaupungissamme Helsingissä viimeisten 20 elinvuoteni aikana.

Jaloihin harrasteisiini tätä nykyä kuuluu esim. egotrippaus ja jazztanssi sikäli kuin kykyni riittävät. Annan myös musiikin tulvia. Suuriin suosikkeihini kuuluvat mm. Hassisen Kone, Dire Straits, Vaaralliset Lelut, Bruce Springsteen, Phil Collins etc. Nuoruuteni ehdottomiin suosikkeihin kuului Eppu Normaali ja erityisesti Martti, joka tätä nykyä on aitiopaikalla naistenhuoneeni kaakeleilla.

Mitä minuun ja psyykkeeseeni tulee olen selvä tapaus: maanis-depressiivinen. Olettamusta tukee myös pehmeän naisellinen ruumiinrakenteeni. Ja ruumiinrakenteeni taasen kumoaa väitteen, että feministi haluaisi olla miehen kaltainen.

Pidän ruoanlaitosta, miesten töistä, eläimistä(sis. myös miehet), saunasta, rauhantyöstä, lapsista, syksystä, romanttisista hetkistä, unista ja kaikesta pienestä arkipäiväisestä. Ja tietysti Woody Allenista.

Yliopiston ja psykologian ihanuudet eivät ainakaan vielä ole aiheuttaneet onnenpoksahduksia. Toivottavasti ei jonain päivänä räjähdä. Räjähtikö teillä?

Seessalo Pasi Tapani
synt. 1960 Porissa
kirj. yo 1979

Tuuli Ilona Ronkainen
sinisilmäinen ja hajamielinen

niin on! unohti paitsi kaiken muun myös kertoa koonnoensa nämä, mistä kiitos
-toimitus-

Hannu Pajunen

Minä

Synnyin, olin pieni, kunnes aloin eräänä päivänä kasvaa. Kasvettuani tarpeeksi, lopetin kasvamisen.

Kun nyt olen laajaperäisesti selvittänyt varhaislapsuutta, varsinaista lapsuutta, varhaispuberteettia, varsinaista puberteettia ja osin varhaisaikuisuutta, voin siirtyä käsittelemään nykyistä olotilaani.

Olen mitä suurimmalla todennäköisyydellä mies, tästä aineutuu joitakin seikkoja, joiden käsittelyyn en aio käyttää sen enempää tilaa. Tulen Nurmeksesta, Pohjois-Karjalasta. Nurmes on kaupunki, mitä ei kylläkään huomaa. Nurmeksessa on Bomba, se on ravintola. Olen ollut usein Bomballa. Nurmeksessa olen käynyt koulun, kirjoittanut vuonna -80, jolloin päähän laitettiin valkea lakki, jota ei kyllä voi missään käyttää, kesällä liian lämmin, talvella liian kylmä.

Koska olen jo melko vanha, tai ainakin tunnen itseni vanhaksi, olen ehtinyt tekemään kaikenlaista. Tämä kaikenlaista tarkoittaa erilaisia harrastuksia, joita on ollut esimerkiksi basson soittaminen. Soitin sitä paljon, kunnes eräänä päivänä myin kamani, jolloin soitto loppui. Tällöin siirryin soittamaan levyjä ja kasetteja. Niitä minulla on aika paljon. Kaikki ovat hyviä. Kuuntelen enimmäkseen uudempaa aaltoa, sitten vanhempaa aaltoa, klassista aaltoa, kaikenlaista aaltoa.

Olen minä harrastanut muutakin, mutta ei niistä kannata kertoa sen enempää.

Sitten minä tulin tänne, täällä minä olenkin ollut jo jonkin aikaa. Minä luen psykologiaa, se on aika mukava aine.

Olen Pirjo Haattunen Oulusta ja ikää on kertynyt 20 vuotta. Kirjoitin runsas vuosi sitten eli keväällä -80. Suunnilleen tämän verran olen itseäni esitellyt niissä muutamissa tilaisuuksissa, joissa olen yrittänyt oppia tuntemaan lukuisia uusia ihmisiä(tutor-ryhmä, Stimuluksen ilta jne).

Ajattelin kuitenkin nut olla hivenen laveasanaisempi, mikä näin kirjallisesti onkin helpompi toteuttaa. Vallitsevin luonteenpiirteeni on rauhallisuus ja osaan kyllä joskus olla itsepäinenkin niinkuin oinaat yleensäkin. Pidän kovasti lukemisesta ja myös musiikista, josta eritoten Pink Floyd, Alan Parsons ja Stevie Wonder ovat lähellä sydäntäni. Ikävä kyllä kämppikseni sydäntä lähimpänä taas tuntuu olenvan se lähes ainoa musiikin sarka, josta en pidä, nimittäin suomalainen humppa- ja iskelmämusiikki.

Pääasialliset harrastukseni liittyvät kuitenkin liikuntaan. Tennis on

se laji, jota pidän eniten ja jota olen harrastanut viitisen vuotta (milloin 4 kertaa viikossa, milloin kerran 4 viikossa). Huomasin heti tämän jutun ilmoitusarvon, jota aion häikäiseimättä käyttää hyväkseni. En ole niittäin vielä tutustunut sellaiseen ihmiseen, josta saisin tenniskaverin. Joten olisin ikionnellinen jos joku lähtisi kanssani pelaiemaan.

Sitten äkkiä takaisin asiaan, nimittäin harrastuksiini. Tenniksen lisäksi harrastan jonkin verran uintia, squashia jne. Talvella aion opetella laskettelun alkeet, koska tavallisesta hiihdosta en erityisemmin pidä, (muistan vielä verenmaun suussa kansakoulunaikaisissa hiihtokilpailuissa.

Kun nyt herran olen päässyt vauhtiin, niin tässä kahvia hörppiessäni kerron vielä hieman menneisyydestäni, lähinnä viime vuodesta. Ennen kirjoituksia päätin ja lupasin itselleni, että ennen mahdollisia opiskeluja pidän ainakin yhden välivuoden, jolloin työskentelen mahdollisimman monessa eri paikassa. Vuosi on kuitenkin turhan lyhyt aika kovin moniin kokeiluihin, mutta näin jälkeenpäin ajatellen ehdin kyllä kerätä kokemuksia melko mukavasti.

Ensimmäiset 4 kuukautta olin 1/2 pv apuhoit. sij. oululaisessa kroonikkosairaalassa. Työ oli raskasta, mutta opettavaa. Viihdyion hyvin siellä, mutta koska en halunnut olla vuotta samassa paikassa, lähdin Norjaan kalatehtaalle töihin. Työ oli yksitoikkoista, tylsää ja raskastakin, koska tein aika paljon ylitöitäkin. Vapaa-aikani oli kuitenkin erittäin mukavaa, joten muistot ovat pääasiltaan mieluisia.

Kahdessa kuukaudessa tienasin reilusti sen rahamäärän, jonka tarvitsin kibutsimatkaan Israeliin. Siellä ehdin viettää neljä tapahtumarikasta kuukautta. Kibutsilla tein jos jonkinlaisia hommia greippienpoiminnasta tehdastyöhön. Esim. kanoja kantelin kanalassa ja sitten taas leikkasin keittiössä työskennellessäni, joten ketään ei varmaan ihmetytä, että söin lähes pelkästään kasvisruokaa ensimmäisien viikkojen jälkeen (kananlihaan en koskenutkaan sapattiaterioilla).

Alkukesä menikin sitten pääsykokeisiin valmistautumisessa ja kesän oli töissä museossa. Vielä vuosi sitten en olisi ollut läheskään valmis aloittamaan opintojani, mutta nyt opiskelumotivaationi on kohtalaisen korkea ja on mukava olla uudessa paikassa ja tutustua uusiin ihmisiin, joten eiköhän tämä tässä.

Ilmeisestikään kukaan ei halua tietää meistä mitään, sillä esittelyämme ei edes pyydetty tähän "lehteen"!

Kaikesta vastustuksesta huolimatta aiomme saada äänemme kuuluviin (vaikka päätoimittaja väitti ettei lehdessä voi huutaa) ja ilmoittaa kahden loikkarin olemassaolosta.

Emme nyt kykene kertomaan itsestämme mitään, sillä podemme lievää identiteettikriisiä. Uskomme kuitenkin auttajia löytyvän asiantuntijoiden joukosta. Ellei löydy, loikkaamme takaisin.

Kuulumisiin HANNELE TONTERI
SIRKKA ROURU

(kyseessä on 2 ex-sosiologia, lat.huom.)

STIMULUS ry:n
sääntömääräinen syyskokous Rentukassa 01.10.
ESITYSLISTA

1 § Kokouksen avaus
2 § KKokouksen laillisuus

Mirja Kaartinen,"Mimmu",20 vuotta.Kotoisin Helsingistä,asuskellut vuoden verran Tampereella ja nykyisin majailee Kortesuonkadun päässä Rileyn kanssa hyvin tyytyväisenä elämäänsä.

Mahdoton touhottaja,joka pistää nenänsä liian moneen paikkaan.Ollut ja on mukana mm. Amnesty Internationalissa,rauhantyössä,naisunionissa,luonnonsuojelussa,Emmaus-liikkeessä,gospel yhdistyksessä ja ekumeniaa korostavassa kristillisessä työssä.

Harrastuksia:voimistelu,lukeminen ja ennenkaikkea MUSIIKKI.
Kansanperinnehullu
Intohimoinen käsitöiden tekijä.Tällä hetkellä vuorossa villapaita itse värjätyistä langoista ja kansallispuku.

Kirjoituksia syntyy vaihtelevassa määrin.Etupäässä runoja ja lehtikirjoituksia.Lupaava ura alkanut SKY:n julkaisutoiminnan puitteissa.

Toisaalta avoin,aina innokas tutustumaan uusiin ihmisiin ja valmis väittelemään ja keskustelemaan.Helposti innostuvaa tyyppiä.
Toisinaan hieman hiljainen ja syrjäänvetäytyvä. -kyyrötän nurkassa kuin

lapsi vain tullakseen löydetyksi.

Uuden elämäntavan etsijä(Taize ja Emmaus elämäntapoima kiehtovat).Tasapainossa itsensä ja myös ympäristönsä kanssa."Miten voisin antaa elämäni niin ettei ihminen olisi ihmisen uhri"? Tärkeää olla jokatapauksessa oma itsensä,vaikka se joskus olisikin vaikeaa.Kanssaetsijöitä ei ole koskaan liikaa.

Matti Juhani Suhonen, 310860-0418, s. Juvalla, asuinkunta Ristiina puoliso ? lapset ?, vanhemmat Esa ja Aili Suhonen, joista jälkimäinen s. Pöyhönen, elävät. sisarukset Jukka (s.58) ja Pasi(s.61) ylioppilas Ristiinan lukio 1979, aloittanut psykologian opinnot Jyväskylän yliopistossa 1981, valmistuminen hämärän peitossa, suorittanut asepalveluksen 1979-1980 Karjalan Tykistörykmentissä ja Huoltokoulutuskeskuksessa, yleisarvostelu hyvä, kenttäkelpoisuus hyvä, palveluskelpoisuusluokka AII (370.02), sittemmin omaksunut epämääräisiä rauhanaatteita. kirjallinen toiminta: epäillään valmistelevan jotakin salaa. harrastukset: afroamerikkalainen ja länsi-intialainen musiikki, purjehdus, ateismin teoria ja käytäntö (ristiriitaisesti kuuluu kirkkoon), ajatusrakennelmien purkaminen ja kokoaminen sekä lyhytaikaisia kuntoiluinnostuksia, tähänastiset työnantajat: eri tehtaat, kunta x, valtio y ja mielisairaala z. puoluekanta:on. päämäärä elämässä: päästä "Kuka kukin on-" matrikkeliin. periaate: "Täytyy esittää mielettömiä väitteitä, että näkisi voiko olla sitä mieltä."

sotilasarvo: lääketieteen alikersantti
siirrettävä nuolen osoittamaan kohtaan

MATTI J. SUHONEN

SPOL ry:n KUULUMISIA

Suomen psykologian opiskelijoiden liiton hallituksen ensimmäinen kokous pidettiin 26.-27.09. itärajan tuntumassa Miehikkälässä. Koska mielestämme (Stimuluksen edustajat Eero ja Vesa, siis) tämän kertaiseen kokoukseen sisältyi muutamia varsin merkityksellisiä asioita, katsoimme parhaaksi tiedottaa niistä myös Ärsykkeessä. Seuraavassa siis muutamia keskeisimpiä asioita.

Suomen psykologiliitto, Psykologinen seura sekä SPOL ovat nyt ryhtyneet hankkeeseen, minkä Stimulus oivalsi jo viime talvena eli perusteilla on psykologien rauhantoimikuntaa valmisteleva työryhmä. SPOL:n edustajaksi valittiin Kimmo Alho. Perusteet ovat jokaisen luettavissa päivän lehdistä tai kuultavissa radiouutisista.(Työryhmän perustamisen perusteet, siis.)

Kannanotto psykologiliiton koulutuspoliittiseen ohjelmaan: spollilaisten yhteisenä mielipiteenä oli, että SPOL:n tulisi opiskelijajärhestönä ottaa kantaa tulevien kollegojen mietteisiin koulutuksellisista ratkaisuista. Käyty keskustelu oli vilkasta ja erityisesti herättii ajatuksia psykologikoulutuksen suunniteltu kaksiportaisuus(peruskoulutus eli psykologitutkinto sekä mahdollisuus erikoispsykologitutkinnon suorittamiseen). Toisaalta oltiin sitä mieltä, että nykyistä psykologien jatko-, täydennys- ja erikoiskoulutusviidakkoa olisi selkiytettävä ja koordinoivana elimenä voisivat toimia yliopistot. Tällöin erikoistumiskoulutus voitaisiin nivoa psykologian lisenssiaatti koultukseen. Koulutuksen kaksiportaisuus palvelisi psykologien urankehitystä sekä toivottavasti myös palkkapoliittisia pyrkimyksiä. Toisaalta oltiin myös sitä mieltä, että nykyisessä työllisyystilanteessa erikoispsykologien ilmestyminen saattaisi asettaa pelkästään pesuskoulutuksensa varassa työtä hakevat entistä tukalampaan asemaan.

Peruskoulutuksen osalta pohdittiin erikseen harjoittelukysymystä. Harjoittelutyöryhmän raporttia (T:reen yo:n psykologian laitoksen julkaisusarja 120/1980 sekä Psykologiuutiset

6/81) päätettiin kommentoida erikseen kussakin ainejärjestössä ja lausunnot käsitellä myöhemmin SPOL:n hallituksessa. Sinunkin ääntäsi siis tullaan tarvitsemaan!

SPOL:n tämän syksym seminaari järjetetään Helsingissä 23.-25.10. Teema on'koulutus ja ammattikäytäntö". Paikka on Helsingin uusi ylioppilastalo ja lähtölaukaus ammutaan perjantaina klo 15. Ensimmäisen päivän alustajat ovat Pentti Leiman (koulutus ja ammattikäytäntö) ja Pekka Arinen (tieteellisen tutkimustyön vaatimukset koulutukselle). Lisäksi kuullaan ainejärjestöjen puheenvuorot SPOL:n omasta toimintaperiaateohjelmasta ja psykologiliiton koulutuspoliittisesta ohjelmasta. Seuraavan päivän ohjelmaan kuuluu psykologiliiton edustajan (K.Noukka tai A.Piippo) kommentti liiton ohjelmasta sekä vielä tarkemmin määrrittelemättömät ryhmätyöt. Sunnuntain ohjelmasta vastaa SYL. Sisältönä on muiden alojen opiskelijoiden tapaamine n (kasvatustieteilijät, opettajat sekä lastentarhanopettajat) ja alustukset teemasta 'kasvatusyhteisön koulutukselle asettamat vaatimukset'. Alustavasti puhumaan on pyydetty Kalevi Kaipiota sekä Airi Hautamäkeä.

Edellä esitetyt asiat ovat vain osa tapaamisen sisällöstä, joten lisätietoa saat ottamalla itse osaa Helsingin seminaariin ja tietysti kysymällä mukana olleilta. Tavataan viimeistään Hesassa.

Muistiin merkitsi Eero.

Leningrad 21.09.-81

Niin alkusyksystä huolimatta on toimituksen pöydälle taas ehtinyt kertyä kokonainen vuori ulkomaanavustajiemme raportteja. Näytteeksi julkaisemme ohessa kirjelmän Tarja-Siskolta, joka viime vuoden opiskeltuaan katsi johonkin...

Heipä hei!

Tässä teille kaikille (?) hiukan kuulumisia täältä itäiseltä maalta: Meitä tuli tänne Leningradin I lääketieteellisen instituuttia (nimetty Ivan Petrovits Pavlovin mukaan) valmistavalle kurssille tänä vuonna 11 suomalaista: 5 valtion (=opetusministeriön) ja 6 puolueen kautta.

Me asumme asuntola numero 3:ssa joka on valtava 1958 rakennettu (ja minä luulin että viime vuosisadalla) talo. Viidessä kerroksessa asuu yhteensä arviolta 500 opiskelijaa. Pohjapiirustus kustakin kerroksesta on suurin piirtein tällainen:

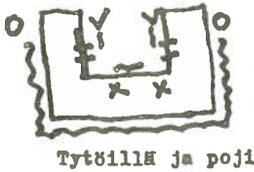

X=keittiö
o=pesähuone
v=vessa
= =rappukäytävä
~ =huoneita

Tytöillä ja pojilla on kussakin kerroksessa oma siipensä mutta ei niitä mitenkään erotettu ole.Toisessa siivessä vain on tyttöjen vessa+ pesuhuone, toisessa poikaen. Kerrosta kohti on kaksi keittiötä (N. 100 hengelle?),jotka usein ovat niin saastaisia, ettei suomalainen juuri viitsi siellä ruokiaan keitellä. (Vaan kylläpä tuohonkin on tottunut!)

Asumme neljän hengen huoneissa (n. 20 m^2) aina 2 suomalaista+2neukkua. Systeemi on siinä suhteessa kiva,että kieltä on pakko oppia ainakin tullakseen kämppistensä kanssa toimeen (ainakin elekieltä)ja toisaalta ei esim. neljää suomalaista yhdessä kestäisi kukaan: koko ajan olisi kauhea hässäkkä ja aina ymmärtäisi kaiken mitä toinen puhuu. Nyt voi aivan rauhassa lukea läksyjään kun ei kuitenkaan ymmärrä, mitä neukkutytöt vieressä mongertaa.

Pienihän tämä huone on-kahdelle kenties sopiva- mutta kaikenlaisilla kekseliäillä järjestelyillä tilaa tulee kyllä ihan riittävästi elää ja asua. Esim. meille on rakennettu kerrossänky ja minä olen se onnellinen joka saa nukkua ylässängyssä

(siellä on lämmintä), ja taistella joka aamu lakanat, filtin ja päiväpeiton edes suht'siistin näköisiksi (vaikeaa petata ylä-sänkyä). Mutta onneksi sänky on niin korkealla ettei alas näy vaikka vähän nutturalla peitot oliskin. Apuvälineinä sänkyyn kiivetessäni minulla on tuoli ja pöytä.

Sängyn lisäksi jokaisella on oma "TUMBOTSKA"=pieni kaappi, tuoli, vaatekaapista yksi hylly + 1/4 tankoa; yhteisenä huoneessa kaksi pöytää, toinen syömistä, toinen nukkumista (äh!)lukemista -tietenkin- varten,kirjahyllyjä, astiahyllyjä, ruokakaappi. Jääkaappina toimii ikkunanväli. Meillä on oma sähköhella, jonka täällä opiskeleva serkkuni minulle lahjoitti (Hänhän on jo aiemminkin kunniakkaasti raportoinut paikanpäältä, toim. huom.)

Suurin puute huoneessa on se, ettei ole OMAA kirjoituspöytää,edes pientä, johon saisi jättää tavarat levälleen. Ja tietysti minun huolimaton sieluni käraii kun muutenkin on aina pritettävä ajatella muita ja laittaa vaatteesa yms. tavaransa siististi paikoilleen.

Miedän kerroksessa asuu koko instituan valmistavalaiset. Siis suurin osa ulkomaalaisia. Elämä on siten erittäin värikästä ja monipuolista (Ja MELUISAA).

Vastapäätämme asuu portugalilaisia tyttöjä, jotka jo muutaman kerran ovat tämän kolmen viikon aikana ehtineet tehdä oikein kadehdittavan perusteellisen siivouksen. Seuraavassa huoneessa asuu tyttö Intiasta; kreikkalaisia, yksi RUOTSISSA monta vuotta

asunut kreikkalainen, arabeja-Libanonista, Israelista,Iranista.. -kyproslaisia, DDR-läisiä,espanjalaisia,guinealaisia,gambialaisia, korealaisia,equadorilaisia,neukkuja Eestistä ja Vladivostokista.Mitä vielä? Kaikenvärisiä, -kokoisia ja -hajuisia ihmisiä. Kaikki nuoria ja kauniita. Suurin osa kommunistisista puolueista. Kulttuureiltaan mitä eriläisemmista oloista (mm. SIISTEYSKÄSITYS on erittäin vaihteleva). Silti kaikki ovat aika lailla samanlaisia. Ihmisinä. Ja hyväksyvät toisen ystäväkseen niin vilpittömästi.

Koko elämä tuntuu olevan sellaista HÄLLITÖNTÄ toisiinsa tutustumista: Mistä sinä olet? Kuinka vanha olet? Mitä tykkäät Neuvostoliitosta?Onko venäjä vaikeaa? Jokainen kamppailee kielen kanssa tällakseen mahdollisimman hyvin toimeen seuraavat 5,6,7 vuotta.

Opiskelu?

Psykologiasta ei tänä vuonna kannatahaaveillakaan. Meillä näin aluksi on kuusi tuntia päivässä, kuutena päivänä viikossa venäjää, venäjää ja venäjää. Lokakuussa alkaa biologia, matikka, fysiikka, kemia ym. (kamalat) aineet -ja kaikki kirjat venäjänkielisiä. (Tämähän todellakin on lääkikselle valmistava kurssi, ei psykalle. Enkä minä vielä tiedä, opiskellako lääketiedettä vai psykaa. Sitten ensi vuonna ja seuraavana ja seuraavana ja . seur...)

Saamme kaikki tarvitsemamme kirjat lainaksi vuoden ajaksi kirjastosta. Nyt olen jo käynyt hakemassa 10 venäjänkielen oppikirjaa! Toivottavasti kaikista aineista ei saada näin paljon kirjoja tai keväällä saan ostaa kamelin palauttaessani niitä.

Opiskelu ainakintällä valmistavalla kurssilla on selvää koulunkäyntiä. Viittaamaan en kyllä ole suostunut mutta jäljestäjänäkin on täytynyt toimia. Istutaan kiltisti pöytiemme takana

ja kirjoitetaan vihkoihimme se, mitä opettaja taululle. Opetellaan ulkoa pieniä typeriä kertomuksia,runoja ym; päntätään kielioppia, opetellaan ääntämistä. Sinänsä mukavaa ja hyödyllistä, tärkeää puuhaa, mutta minä koen itseni turhautuneeksi aina silloin tällöin aakkosia ymö yksinkertaisuuksia opeteltaessa -olenhan sentään jo kolme vuotta lukenut venäjää (!) (Enkä osaa puhua yhtään kun en uskalla. Mutta joka päivä opin lisää ja lisää -käytännössä).

Välitunneilla löhötään nahkasohvalla ja opetetaan arabipojille suomea: "Hyvää päivää mittee työ tiijättä rakkaani sinulla on kauniit silmät mitä kuuluu..." Oppivat ihmeteltävän hyvin ja äkkiä. Ovat nuo ulkomaalaiset niin vietävän vilkkaita ja ehtiväisiä. Ja innokkaita oppimaan. Hävettää ihan kun itse haukottelee tunneilla kyllästyneen näköisenä,läksyt tekemättä suurimmaksi osaksi ja nekin vähät jotka on tehty on opettajan mielestä tehty erittäin huonolla käsialalla (Olen saanut jo ainakin 4 huomautusta huonosta käsialasta) (Mutta tämähän on SELKEÄÄ -puhtaaksikirj.huom.)

Jokapäiväiset työt kuten kaupassa käynti,syöminen vievät täällä eniten aikaa koska joka paikassa on paljon ihmisiä ja pitkä jonot. Siksi kaupassakäyntikään ei ole enää mitään jokapäiväistä puuhaa koska se saattaa viedä jopa 3 tuntia aikaa. Täytyy organisoida: Kuka käy kaupassa,kuka hakee juustoa, kuka leipää,maitoa jne.,kuka tiskaa, siivoaa,jonottaa wesimeloneja kadulla,jonottaa ruokaa ruokalan jonossa,varaa pöydän... yhteispelillä kaikki on sujunut hienosti.

Ruoka täällä on rasvaista,melko vitamiinitonta ja lihottavaa. Kuitenkin ihan kivasti löytää kotoisia tuotteita kun vaan jaksaa kamppailla kielivaikeuksien ja venäläisen temperamentin kanssa. Täällä kaupoissa MYYJÄ on aina oikeassa eikä suinkaan asiakas.

Eikä koskaan tiedä mitä kaupasta saa ostettua. Kadulla saattaa yllättyä kainalossa olevan paketin sisällöstä: Luuli ostavansa kalas - ja saikin munia! Tai yhden tulitikkuaskin sijasta 50.

Huvittavinta mitä tähän mennessä olen ruokalassamme tavannut on valtava, ruskea takkuinen nuhtuisennäköinen angorakissa joka istuu milloin ikkunalla, pöydän alla, tuolilla..kuvitelkaa sama eläin lozzille!

Kahvilassa jäätelöllä käydessämme tepasteli lattialla erittäin tyytyväisen näköinen pulu! Miten lie päässytkin kiireisesti käyvän oven välistä sisäpuolelle. Ei kukaan asiakas meidän lisäksemme tuntunut kiinnittävän huomiotaan siihen. Kai se on täällä ihan tavallista, että kahvilan lattialla pulu..

Jospa lopettelisin pikkuhiljaa.Kertomista kyllä riittäisi mutta kello lähenee kahta yöllä ja aamulla alkaa yhdeksältä koulu. Ja läksyt on vielä tekemättä...

Huomenna luultavasti on lakananvaihtopäivä joten koulun jälkeen ohjelma on tiedossarliinavaatejoncon.

Täällä ainakin oikeuksiensa puolesta kamppailemisen taito kehittyy. Nynsin hampain saa pitää kiinni huomeestaan, lakanoistaan,oikeuksistaan. Toivotaan ettei meistä tule liian röyhkeitä ja etuilevaisia..

Täällä dataa aina ja ilmasto on erittäin kosteaa. Nytkin tulee vettä kaatamalla. Eikä meillä ole suihkuja, vain muutama tunti päivässä lämmintä vettä (Silloin, kun olemme koulussa) , loppuaika pelkkää kylmää vettä. Onneksi lähellä on hyvä sauna.

kaikesta huolimatta
hyvissä voimin

Tarja-Liisa

kirjoitelkaa. seuraavaksi osoite:

СССР
197061 Ленинград
Ул. скороходова
дом 34 кон. 419
Тарья-Liisa Saastamoinen

Tämä on kertomus ihmisistä, kesästä ja työstä. Yhtä hyvin tämä on kertomus sunnuntaipäivästä, jolloin ukkosen jyristessä kirjoitin tätä. Tässä paljastuvat todellisuuden kasvot, ts. valhe ja satu sekoittuvat jatkuvasti toisiinsa - leikkivät keskenään. Jos olisin jossain muualla, minun ei olisi pakko kirjoittaa tätä. Ei minun ole pakko nytkään!

Olen kesätöissä ruotsalaisessa mielisairaalassa. Laitoksen nimi on "Kungliga Kronor, anstalten för kroniska patienter". Lukijani voi heti todeta, että paikka on tarkoitettu ensisijaisesti henkilöille, jotka on diagnosoitu kroonisiksi. Minä jouduin tänne, koska en joutunut suomalaiseen mielisairaalaan.

Sairaalarakennus on valkoinen,nelikerroksinen ja kutakuinkin L-kirjaimen muotoinen. Sen on suunnitellut kuuluisa tukholmalainen arkkityyppi Sven Noah Cronstedt. Hänestä kerrotaan, että hän jo pienenä poikana rakenteli kaikenlaisia akvaarioita ja terraarioita. Herra Cronstedt on osoittanut kunnioitustaan

laitoshoidon maineikkaita perinteitä kohtaan liittämällä rakennukseen massiivisen savupiipun, jonka alapäässä on uuni. Kromatusta kanaverkosta valmistettu aita erottaa sairaala-alueen vapaasta, estottomasta hyvinvointiruotsista. Aita ei ole tietääkseni sähköistetty. Portin päällä ei lue "Arbeit macht frei" vaan lakonisesti "ingång". Sisäpuolelta päin katsottuna samaisen kyltin kääntöpuolella on teksti: "ej utgång".

Sairaalassa on useita osastoja kroonisuudeltaan vaihtelevia potilaita varten. Osastoja ei ole tavalliseen tapaan numeroitu, vaan niille on leikkisästi annettu hauskoja nimiä, esim. Kellari, Varasto, Uuni, Pakkaamo ja Pakastin. Itse työskentelen osastolla, jonka nimi on 'Expedition'. Sanakirjan mukaan (Lampén 1966) tämä tarkoittaa toimistoa, tutkimusmatkaa tai retkikuntaa. Matkaa sielun mustiin syvyyksiin ei kuitenkaan tehdä hallusinogeenien, vaan nisupullan ja ns. teollisuusterapian avulla. Sairaalan periaatteisiin ei kuulu pyrkiä palauttamaan potilaita yhteiskuntakelpoisiksi poistamalla näkyvät oireet - päinvastoin! Ihanteena on imeä kaikki potilaan kroonisuudesta yhteiskunnalle koituva hyöty palauttamatta häntä raskaaseen siviilielämään. Lisäksi henkilökunta pyrkii kaikin tavoin rohkaisemaan potilaissa ilmenevää spontaania kroonisuutta. Terapian käytäntöön kuuluu päivittäinen 7-9 tuntia kestävä laatikoiden nostelu, jonka on todettu tekevän hyvää kroonikolle kuin kroonikolle. Terapian ohella tehdään jatkukuvia kronologisia ja kronometrisia tutkimuksia. Käytännössä tämä tapahtuu niin, että potilaat tämän tästä ohjataan leimaamaan potilaskorttinsa aikaa mittaavan laitteen luo. Tutkimustuloksista mainittakoon, että kroonisuusasteesta riippumatta potilaat käyttävät lounaan nauttimiseen keskimäärin 30 ($\pm$2) minuuttia . Ruotsalaisen sairaalademokratian mukaisesti pukeutuu hoitohenkilökunta samanlaiseen asuun kuin hoidettavatkin. Myös työtehtävät ovat samoja, joskin henkilökuntaan kuuluvan on koko ajan pidettävä hellän ymmärtävät, mutta objektiiviset tarkkailijan silmänsä auki, ettei tulisi vahingossa sulautuneeksi kroonikoihin.

Sairaalamme potilasmateriaalin taustasta voidaan todeta, että ylemmistä yhteiskuntaluokista lähtöisin olevia (esim. aatelisia) on minimaalisen vähän. Suurin osa on ihan tavallisia

ruotsalaisia ilman af-prepositiota, esim. Hokkanen,Kovasevic, Al Tariq jne. Voimakkaasta alemmuudentunteesta kärsivien kroonikkojen on lupa kutsua meitä väliaikaisia työntekijöitä nimellä "finnjävel". Kronologisissa pitkittäistutkimuksissa (ks. Blåäm 1974) on haittu tämän kohottavan kroonikon itsetuntoa usealla pisteellä. Vaikutusmekanismi on kuitenkin toistaiseksi tuntematon.

Kuten edellä mainitsin, sairaalamme ei pyri sopeuttamaan asukkejaan mihinkään. Potilaat ovat hyvin kroonisia ja sillä hyvä. Oltuani osastolla muutaman päivän, huomasin kuitenkin, että aina kun kokoonnuimme yhdistettyyn musiikki- ja leikkiterapiaan (s.o. laulamaan kronikoita muinaisista viikinkisankareista ja heilutelemaan sommiamme haulan tahtiin), eräs nuori miespuolinen hoidokki vaikutti - äärimmäisestä kroonisuudestaan huolimatta - hyvin sopeutuneelta, hän jopa hymyili! Kummastuneena ja huolestuneena potilaan voinnista päätin tiedustella asiaa ylihoitajalta. Hieman peläten koputin hänen oveensa, koska tiesin ettei hän okein pitänyt suomalaisista.

Ovessa luki Sirkka-Liisa Svensson. Astuin sisään, levitin esiin hymyn, joka ulottui korvasta korvaan ja hihkaisin: "Hej!" (vakiintunut tapa ruotsalaisissa kroonikkosairaaloissa). Sain vastauksesi jäätävän "hej:n". Esitin asiani ylihoitajalle, jonka silmät iskivät tulta ja suu vaahtosi. Hän hyppäsi pöydälleen, osoitti minua sormellaan ja huusi tulipunaisena (käännös J.K.): "Kirottu ulkomaalainen, mies saa ei olla noin tyhmä. Se on vaikeaa minulle että ymmärtää sinua. Näe sinä etkö, että tuo parka poika on synkrooninen! Ymmärrätkö sinä? Synkrooninen!" Juoksin ulos huoneesta jatkamaan töitäni, jotka oli tyhmyyttäni keskeyttänyt mokoman asian takia. Ylihoitajan seinältä tuijottivat monarkkityyppi C.G.:n silmät paheksuvasti selkääni.

PSYKOLOGIKOULUTUSTA UUDISTETAAN LAHDEN TAKANA

Ruotsissa on viime kesänä valmistunut mietintö uudesta psykologikoulutuksesta. Sen on laatinut UHÄ:n (Universitets- och högskoleämbete) koulutustyöryhmä.

Lähtökohtana uudistukselle on psykologin ammattitoiminta. Uuden viisivuotisen psykologilinjan tavoitteena on antaa laaja ja perustavaa laatua oleva koulutus. Ottamalla käyttöön lisäksi psykologien legitimointi vaaditaan, että koulutus antaa samanlaiset tiedot ja taidot riippumatta siitä, missä yliopistossa tutkinto on suoritettu. Verrattuna aiempaan koulutukseen painotetaan enemmän ennaltaehkäisevää työtä, ryhmä- ja organisaatiotyötä sekä tutkimusta. Samanaikaisesti koko valtiollisen psykoterapeuttikoulutuksen ensimmäinen vaihe sisällytetään psykologikoulutukseen. Se merkitsee sitä, että oma terapia ja ohjausjaksot tulevat entistä laajemmiksi.

Käytäntö ja soveltaminen

Käytännön harjoittelu -periodia pidennetään 15 pisteeseen (= 15 viikkoa). Mietinnössä korostetaan sitä, että soveltamiskoulutus ei käsitä vain varsinaista harjoittelua erilaisissa psykologin tehtävissä, vaan koko koulutuksessa tulee painottaa teoreettisten jaksojen soveltamista siten, että teoria ja käytäntö integroituvat.

Tutkimus

Tieteellisyä koulutusta ja metodiopetusta parannetaan, jotta psykologien olisi helpompi mennä mukaan tutkimus-, selvitys- ja arviointitehtäviin. Tutkijakoulutuksen psykologiassa voi aloittaa viiden lukukauden psykologikoulutuksen ja täydentävien metodiopintojen jälkeen. Siirtyminen tutkijakoulutukseen soveltavassa psykologiassa edellyttää viisivuotisen psykologikoulutuksen läpikäyntiä, mikä antaa pätevyyden myös tutkijakoulutukseen psykologiassa ilman täydentäviä opintoja. (Ruotsissa alan tutkimus jaetaan siis psykologiseen ja soveltavan psykologian tutkimukseen, joista jälkimmäiseen vaaditaan laajempia edeltäviä opintoja. Suom. huom.)

Bild 1. Psykolog som forskare.

Jotta pienennettäisiin pullonkaula-efektiä opinnäytetöissä, pyritään perustamaan professuureja psykologian sovellutusalueilla ohjauksen tarpeen tyydyttämiseksi. Askeleena em. tavoitteeseen on tutkimusassistentin ja dosentin virkojen perustaminen psykologian sovellutusalueille.

Opettajat

Psykologian opettajat saavat uudessa koulutuksessa osittain toisenlaisen roolin, joka mm. vaatii omaa kokemusta psykologin työssä. Mahdollisesti tulevaisuudessa tullaan yhdistämään opettajan ja psykologin virat kouluissa.

Kysymys soveltuvuudesta psykologin ammattiin

Mietinnössä ei kannateta erityisiä valintatoimenpiteitä, mutta ammatinvalinnanohjauksen yhteydessä tulee järjestää erityistä kokeilutoimintaa (mitä se sitten lieneekin? suom.huom.). Yliopistoissa on tarkoitus ottaa käyttöön lukukausittain pidettävä arviointikeskustelu, jossa opiskelijat ja kurssien pitäjät yhdessä arvioivat sekä vaikeuksia ja edistymistä että opintojen suunnittelua ja sisältöä. Selvityksessä korostetaan tässä yhteydessä myös tenttien erityistä merkitystä. Niissä ei vaadita ainoastaan tietoja vaan myöskin taitavuutta suorittaessa tiettyjä vaativia tehtäviä, joissa kiinnitetään huomiota opiskelijan kukuun kuunnella, tulkita ja suhtautua asiakkaaseen.

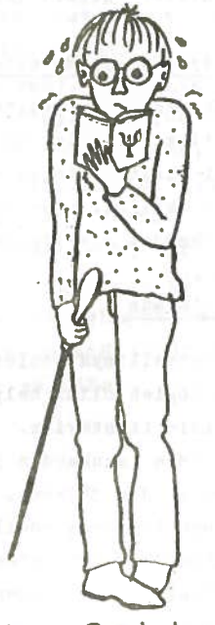

Bild 2. Psykolog som lärare.

Erityinen pätevyysvaatimus

Viisivuotiselle psykologilinjalle pääsyn ehtona on yhteensä vuoden työkokemus. Työkokemukseksi ei lasketa lasten hoitamista omassa kodissa, asepalvelusta tai aseetonta palvelusta eikä harjoittelua, joka sisältyy koulutukseen. Työkokemusvaatimusta perustellaan etupäässä sillä, että psykologilinjaan sisältyy monia jaksoja, joissa kokemuksella työelämästä on suurta merkitystä kun on kyse psykologisten tietojen soveltamisesta. Eräs sellainen jakso on ryhmä- ja organisaatiopsykologia, jossa oma kokemus työryhmistä ja työpaikoista muodostaa välttämättömän viitekehyksen.

Kurssisuunnitelma

Kurssisuunnitelma käsittää ~~ollaolevassa~~ seur.sivulla olevassa hahmotelmassa esitetyt kurssit. Vaihtelua voi esiintyä kurssien järjestyksessä ja eri kurssien osissa. Kehyskurssi (ramkurs) kulkee rinnan muiden kurssien kanssa poikkeuksena kuitenkin ne lukukaudet, jolloin tulee oma terapia, käytännön harjoittelu ja opinnäytetyö. Kurssilla on opintoja johtava ja integroiva tehtävä ja se antaa mahdollisuuden jatkuvaan koulutukseen arviointiin. Edelleen se antaa mahdollisuuden ryhmäkeskusteluihin, joiden tavoitteena on liittää koulutus ja opiskelijat psykologin rooliin.

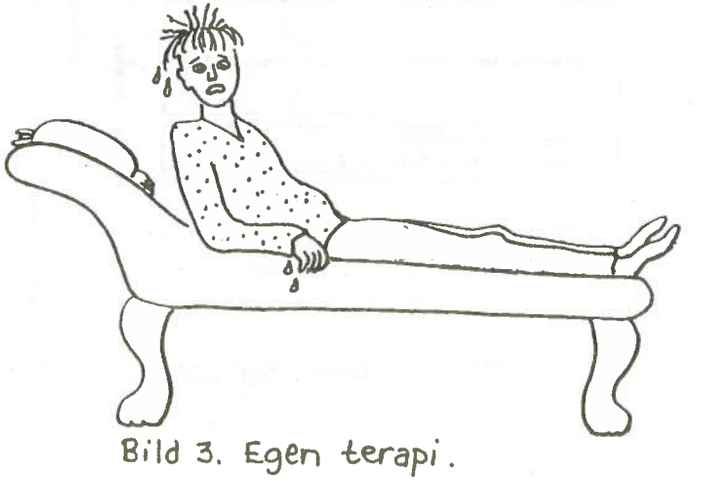

Bild 3. Egen terapi.

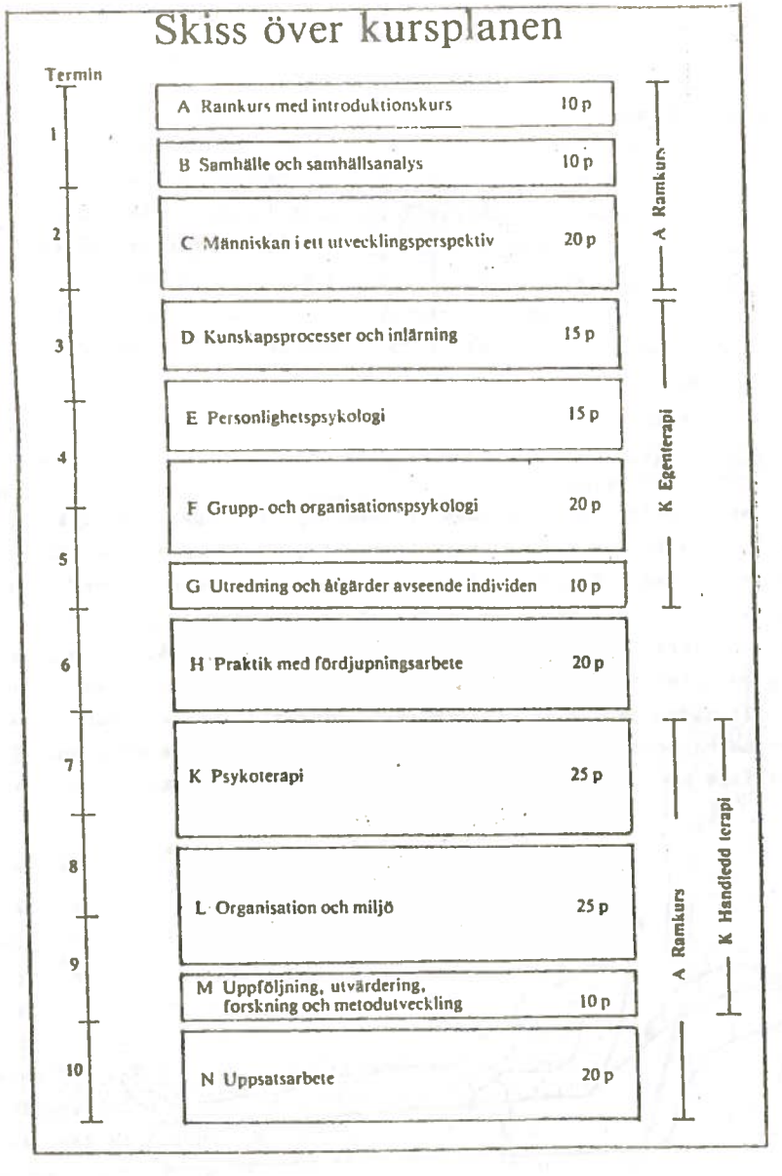

Lähde: Psykolognytt 16/81

VOIMAMIES JA UNEKSIJA:

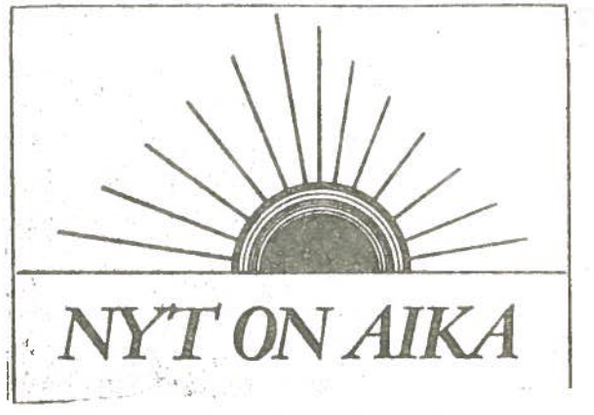

Kerran minulla oli toiveita ja haaveita opiskelun suhteen. Viime keväänä uskoin omalla lapsellisella tavallani, että psykologiankin opiskelu voisi olla mielekkäämpää ja parempaa. Mutta nyt on siitä jo kauan. Ajatukset ovat hajonneet ja alan epäillä kaikkea. Ehkä se olikin vain tietämättömyyttä, epävarmuutta ja kypsymättömyyttä. Huomaan useiden ystävienkin tuntevan samoin. Mutta nyt on keväästä jo kauan, ja kesän elettyäni olen valmiimpi näihin vaativiin opintoihin.

Menen erään sivuaineen luentosarjalle. Paperini ovat puhtaat ja mieleni avoin, sillä olenhan nyt kypsempänä opiskelijana tietoisempi laitosten vaikeuksista, rahapulasta, resurssipulasta, enkä siis odotakaan mitään suurta. Luentosarja on peruskurssi. Olen valmistautunut kuivaan esitykseen, sillä peruskurssillahan opitaan perusasiat, jotka usein ovat teoreettisia, joten eihän peruskurssien perusasioiden tule olla muuta kuin perusteellisen kuivia.

Mutta kuinkas käytään? Luennoitsija aloittaa luennon kertomalla omasta taustastaan. Ei painota nopeita arvosanasuorituksia, mutta katsoo tärkeäksi kuulijoiden tietävän niistä lähtökohdista, jotka ovat hänen ajatuksiansa muovanneet. Hän ei elehdi. Hän puhuu. Hän puhuu mystisellä kiehtovuudella, puhuu ja kävelee. Asiat tulevat ilmaistuksi monella tasolla, näin se sanotaan tieteellisesti, tätä se käytännössä merkitsee, toisin sanottuna se on näin, esimerkkinä asiasta tämä ja tämä. Huomaan kirjoittavani muistiin lauseita, jotka on pistettävä lainausmerkkeihin; ei siksi, että ne olisivat suoria lainauksia, vaan pikemminkin luennoitsijan sisäistämän asian persoonallisia ilmituloja.

Alkaa keskeisten termien määrittely. Ajattelen hänen esittävän hienoja teorioita kädenkäänteessä. Mutta ei. Hän sanoo haluavansa kirjallisena pienryhmien tekemiä määritelmiä kymmenen minuutin kuluessa. Päät kääntyvät yhteet ja puheensorina käy luentosalissa. Luennoitsija kerää kirjalliset tuotteet. Alamme käydä niitä yhdessä läpi, arvioimme hyviä ja huonoja puolia. Ehkä suurin osa kuulijoista ei sano mitään, mutta varmaan pää on täynnä ajatuksia. Pian on määrittely-yritykset käyty läpi. Nyt epäilemättä tulisi määritelmä, se ainoa ja oikea. Mutta ei. Luennoitsija esittää huomioita asian määrittelemisen vaikeuksista, eri näkökulmia asiaan. Ja vasta sitten, liki tuskallisen odotuksen jälkeen hän esittää - ei vain yhtä - vaan useamman määritelmän, joita pohdimme jälleen kriittisesti. Luennoitsija valitsee parhaan, mutta myöntää senkin heikkoudet ja muiden ansiot. Mitä tämä oikein oli? Valtavaa ajanhukkaako, jahkata muutaman pienen, joskin keskeisen asian kimpussa pitkän aikaa? Alan hämärästi aavistaa luennoitsijan salakavalan tarkoituksen. Kuin huomaamattamme olimme tulleet lähemmäksi sitä rajaa, jolloin asian omaksuminen perustuu enemmän ymmärtämiseen kuin ulkoaoppimiseen.

Pieni toivo herää jälleen mielessäni. Onko sittenkin jotakin muuta olemassa? Epäilen. Ei tämä varmaankaan meitä koske, onhan kyseessä humanistinen tiede, jolle me kunnon positivistit tuskin tieteen nimeä soisimme. Teen mielessäni vertailuja. Luentosarjan järjestävä laitos luennoi neljää läheistä luentosarjaa sortumatta turhiin päällekkäisyyksiin. Muistan, kuinka laitoksemme erään luentosarjan kaksi pitäjää eivät voineet sitä välttää. No, onneksi he päättivät vastaavasti jättää osan asioista luennoimatta. Sielutieteen asiantuntijat osaavat yhteistyön ja ihmissuhteet työpaikalla.

intohimon ja epäuskon vuorovaikutus on yhteiskunnan sydän, sillä *Tieto ei aiheuta toimintaa*

Edellämainitut asiat tuntuivat aivan liian hyviltä ja siksi epätosilta kävellessäni oman tiedekunnan erään oppiaineen luennolle. Uhosin mielessäni, että nythän nähdään, etteivät muutkan yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan laitokset pysty hyvään opetukseen. Alku onkin lupaava: luentosali käy ahtaaksi. Viimein pääsemme aloittamaan. Luennoitsija kertoo, ettei hän luentosarjalla käytä oikeastaan tieteellistä kirjallisuutta. Epäilen jo tässä vaiheessa korviani. Kaveri jatkaa puhumalla taiteen ansioista tieteeseen verrattuna ihmisen ja yhteiskunnan kuvaajana, koska sillä ei ole tieteen painolasteja esim. eettisten asioiden kieltämisestä. Olen ällikällä lyöty. Koetan änkyttää itsekseni jotakin tieteen arvovapaudesta ja muusta hienosta, mutta luennoitsija tuntuu lukevan ajatukseni ja kysyy, voiko lääketiedekään olla arvovapaata. Kaivan esille opinto-ohjelman ja etsin moisen radikaalin nimeä ja oppiarvoa, eihän kukaan lukenut mies voi tuollaista puhua. VTT tarkoittanee jotakin kandia ylempää. Olen sekaisin ja tunnen innostuksen valtaavan minut. Kuuntelen liki lumoutuneena hänen puhettaan eräästä kirjasta. Seuraavaksi luentokerraksi luennoitsija lupaa tuoda vanhemman opiskelijan, joka tekee graduaan osallistuvan havainnoinnin menetelmällä.

Mieleni ei lakkaa esittämästä varauksia. Mutta kuinka käy luentosarjan arviointi? Tarvitseeko tätä arvioida, koska kurssiin liittyy myös kirjapaketti? Mutta onhan meidät arvioitava. Opiskelijan kunnia vaatii arvostelemista! Vai vaatiiko? Luennoitsija ei puhu mitään tenttimisestä, ikäänkuin se ei olisi tärkeääkään. Ehkä hän olisi tyytyväisempi, mikäli osallistuisimme aktiivisesti demonstraatioihin ja ymmärtäisimme asiat muutenkin syvällisemmin.

Olen jälleen toivosta ja unelmista hulluna. Puhun kaikille erilaisesta opiskelusta. Hypin pöydille ja pidän palopuheita. Itsetunto tuntuu toipuvan viimekevään krapulasta. Onhan tosin olemassa pieni virhemahdollisuus päätelmissäni: ehkä laitoksemme opetus sittenkin on hyvää, ainakin jotkut luennoitsijat ovat ottaneet opiskelijoiden vaatimuksia huomioon ja olleet tyytyväisiä ajatustenvaihdosta; mutta he ovat ehkä niitä, jotka olisivat tehneet niin jokatapauksessa. Heille kiitos! Ja ehkä ne, jotka mielestäni eivät ole hyviä, ovat sitä tasolla, jota vaatimaton järjenjuoksuni ei kykene ymmärtämään.

Odotan innolla ensimmäisiä psykologian luentoja. Olen vähällä myöhästyä. Aktiivista unohtamistako? Ei, vaan passiivista jonottelua kassalla. Ryntään hengästyneenä sisään ja istuudun. Huomaan olevani viisi minuuttia myöhässä. Luento on jo täydessä vauhdissa. Epäilen, ettei luentosarjan aloittaminen ole vaatinut rutiinitoimenpiteitä enempää. Ihmiset ovat melko täysilukuisena paikalla. Jaotteluja syntyy taululle. Pienet pirut hyppivät takaraivollani. Historiallinen katsaus on naivi, jaottelu puutteellinen, mitäänsanomaton. Minusta luento on tylsä perusluento. Kehittelen koottua vastalausetta, mutta nähdessäni yleisen mielenkiinnon tätä eksaktia tieteellisyyttä kohtaan tunnen henkilökohtaisen voimattomuuden ja päätän pitää suuren suuni kiinni. Se on tosin vääzin sekä itseäni että luennoitsijaa kohtaan. Kävelen luennolta pois nuijittuna.

Olen samassa tilanteessa kuin joskus ennenkin. Olen tyytymätön. Mutta nyt on erona se, että epäilyksen ja toivon lisäksi olen nähnyt, että toisinkin voi olla. Samaa puhuvat ystäväni muistakin kuin etnologian tai yhteiskuntapolitiikan laitoksista, ainakin filosofian.

Hitto, en osaa termeillä puhua, mutta inhimillisemmän tiedon löytäminen ja esittäminen luulisi olevan ylevä tavoite psykologiankin laitokselle. Kun näitä vaihtoehtoja löytyy käytännön opetustyössä, niin kuinka lienee laita tieteenfilosofisten perusteiden tai psykologisen ammattikäytännön...puhukoon siitä viisaammaat! Muuten olen kyllä sitä mieltä, että elämä on ihmeellistä ja ihminen ihmeellinen värkki.

näinkö tässä kävikin

Tarina tyhjästä miehestä

Kiitos paljon, kiitos vaan

IKÄVÄ KESÄÄ

Päiväni sisältö:
kirjasto ja tenttikirjat
kyllästyttää - jo nyt!

Tahdon takaisin kesän:
huolettomuuden, lämmön
sen hermostuttaneen hälinän
hiljaisuuden painon tilalle.

Olisin lapsi, ja rakastaisin
kuin lapsi: antautuen ehdoitta
analysoimatta sosiaalisen primaariryhmän
instrumentaalisia ja ekspressiivisiä funktioita

Kymmenen tikkua laudalla:
opiskelu, ponnistelu, kieltäytyminen
kirjat, luennot, demot, tentit.
yksinäisyys, persoonattomuus, valheellisuus.

Kuka hyppäisi ja huutaisi:
KAIKKI PELASTETTU!

tokaluokkalainen

MITÄ SITTEN?

Taas on perjantai. Ei millään enää viitsisi lukea, vaikka pakko kai olisi. Ehtiihän sitä sitten. Sitäpaitsi äänistä päätellen muutkaan ei lue, käytävät kaikuvat riemukkaista äänistä. Onhan viikonloppu.

Rentukkaan vaan näkyy olevan jonoa, vaikka sinne on pääsymaksu. Jonossa suurin osa on kaupunkinuorisoa. Mitähän ne täältä oikein hakee? Tututkin on kaikki jossakin.

Jos vaihteeksi lähtiskin kaupungille. Jossain pubissa vois jutella tavallisten ihmisten kanssa. Sitä kuulemma voi turtua, jos jatkuvasti puhuu vain opiskelijoitten kanssa, opiskelijoita kiinnostavista asioista. Sitä teoretisoituukin.

X X X

Täällä on paljon väkeä. Ihmiset puhuvat melko maallisista ja yksinkertaisista asioista. Yleensä aika rehellisesti ja keskettavastikin. Jo_tkut väittelevät kovaäänisesti, hakevat sitten lisää votkapuolukkaa. Tuolla tanssitaankin, tangoa. Sitten humppaa. Nurkassa heitetään tikkaa. Naapuripöydässä joku nainen tilittää elämäänsä, hänellä lienee ongelmia.

X X X

Ei sitä kauan jaksa täällä olla. Parempaa musaakin pitäisi löytyä. Eikä täällä ole tuttuja. Vieläköhän ne Rentukassa möisivät yhden isotoopin?

antabus